

der jo væsentlig paa Handelsrettens Omraade — til den almindelige handelsmæssige Opfattelse og til raadende Handelsbrug i de nordiske Lande. Og Forslagets Vedtagelse som Lov vil udvise en almindelig Overensstemmelse ogsaa med fremmed Ret.

Materielt er Forslaget i det hele stemmende med den svenske Lov af 18. April 1914 og med den norske Lov af 30. Juni 1916. Kun paa et Punkt foreligger en Uoverensstemmelse af principiel Natur, idet Forslagets § 88, 1ste Stykke, og § 91, 1ste Stykke, i Overensstemmelse med gældende dansk Ret og med den svenske Lov af 1914 nægter en Handelsrejsende Legitimation til at slutte bindende Aftale og til at modtage Betaling for solgte Varer, medens den norske Lovs § 88, 1ste Stykke, og § 91, 1ste Stykke, 2det Punktum, giver den faste Handelsrejsende saadan Legitimation. Udvalget formener under Henvisning til det herom i Kommissionens Motiver anførte, at man bør følge Forslaget, saaledes at det i denne Henseende har sit Forblivende ved den hidtil gældende Ret. Ogsaa paa de Punkter, hvor Forslaget ikke med Sikkerhed kan siges at stemme med gældende Ret, eller hvor det indeholder noget utvivlsomt nyt, saaledes navnlig med Hensyn til de strenge, til Dels ufravigelige Bestemmelser om Kommissionærers Selvindtræden, finder Udvalget, at Forslaget uden nogen Betænkelighed bør følges.

Udvalget mener at burde udtale sin Anerkendelse af Forslagets fortrinlige Affattelse ogsaa i formel Henseende. Ogsaa for saa vidt er Overensstemmelsen med den svenske og norske Lov saa vidt muligt opnaaet, og Paragraffølgen er i Forslaget den samme som i disse Love, hvilket Udvalget anser for at være af ikke ringe Betydning.

Efter Udvalgets Opfattelse bør der ikke, medmindre stærke Grunde taler derfor, rokkes ved Lovforslag, der, som det foreliggende, er udarbejdede under Samvirken mellem Kommissioner fra de tre nordiske Lande, og som tilsigter at tilveje-

Udvalgenes Betænkninger m. m.

bringe Retsfællesskab for disse. Men som det vil ses, er det ikke alene i Kraft af denne Opfattelse, men ogsaa bortset herfra, at Udvalget indstiller Forslaget til uforandret Vedtagelse, undtagen for et enkelt Punkts Vedkommende, hvor den tilsigtede Ændring dog ikke vil medføre nogen som helst Realitetsforandring.

Det findes ønskeligt, at en Lovs Bestemmelser saa vidt muligt kan læses og forstås ud fra den selv, uden at Efterlæsning i andre Love er fornøden. I Forslagets § 2, § 21 og § 26 er imidlertid visse Bestemmelser givne paa den Maade, at der henvises til Bestemmelser i Loven om Køb. Hvad § 2 angaar, synes en ligefrem Optagelse af den Bestemmelse i Loven om Køb, som der henvises til, at kunne finde Sted uden nogen Ulempe, og Udvalget fremsætter i saa Henseende nedenstaaende Ændringsforslag. Derimod vilde Optagelse i §§ 21 og 26 af Bestemmelserne i Købelovens § 51 og §§ 55—58, som der henvises til, ifølge disse Bestemmelseres Beskaffenhed, og idet der i disse atter henvises til andre Bestemmelser i Loven om Køb, medføre en betænkelig Mangel paa Oversigt over Lovens Indhold, navnlig hvis Optagelsen ogsaa skulde omfatte visse andre Bestemmelser i Loven om Køb. I Betragtning heraf, og idet ogsaa en blot formel Uoverensstemmelse i Forhold til den svenske og norske Lov i og for sig findes lidet ønskelig, mener Udvalget ikke for § 21's og § 26's Vedkommende at burde stille noget Ændringsforslag.

I Henhold til ovenstaaende stilles følgende

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 2.

Paragraffen affattes saaledes:

„Ved Handlende forstås i denne Lov enhver, der gør sig til Bedrift at afhænde